

Test pocisku Taimoor

#Lotnictwo wojskowe #Nowe technologie #Przemysł zbrojeniowy 8 stycznia 2026

Pāk Fizā'iyah (wojska lotnicze Pakistanu) przeprowadziły próbę rodzimego pocisku manewrującego Taimoor (pol. Timur). W oświadczeniu, opublikowanym 3 stycznia 2026, nie ujawniono miejsca testu, ani jego przebiegu.

Pocisk manewrujący Taimoor to jeden z elementów konwencjonalnego odstraszania Pāk Fizā'iyah / Zdjęcie: MO Pakistanu

Na filmie opublikowanym w mediach społecznościowych widać, że nosicielem pocisku był samolot Dassault Aviation Mirage IIIE. Pocisk został odpalony w trakcie lotu i trafił w cel naziemny. Próbę

obserwowali wysocy rangą oficerowie pakistańskich sił zbrojnych, a także naukowcy i inżynierowie zaangażowani w program.

Taimoor ma składane skrzydła o rozpiętości 3,2 m, powierzchnie sterowe w kształcie litery X i kwadratowy kadłub długości 4,38 m, w dolnej części którego znajduje się wlot powietrza do silnika turboodrzutowego (najprawdopodobniej rodzimy NESCOM NTJ-V1). W jego konstrukcji zastosowano rozwiązania obniżające skuteczną powierzchnię rozproszenia fal radiolokacyjnych. Masa Taimoora to ok. 1200 kg, w tym głowica odłamkowo-burząca.

Pocisk jest przeznaczony do precyzyjnych ataków na cele lądowe i morskie z bardzo małej wysokości. Taimoor może poruszać się z prędkością poddźwiękową (Ma0,8), na wysokości od 150 m do 6100 m. Może być zrzucony z nosiciela na maksymalnej wysokości 7600 m. Taimoor jest naprowadzany bezwładnościowo, ze wspomaganiami GNSS, GPS i DSMAC/TERCOM (korelacją obrazów cyfrowych / dopasowywaniem konturów terenu, w oparciu o dane wysokościomierza i mapy cyfrowe). Jego maksymalny zasięg to 600 km.